

« Донъ Еммануилъ Аргозо, графъ де Чевалосъ, който е сега въ тъмницѣ на инквизиціята, казвать че е невиенъ. Той ми е служилъ вѣрно и желаѣх да бѣде съденъ благосклонно отъ свѣтѣйшето сѣдовище на Ваше Преосвященство. Но понеже божественныѣ интересы сѣ по горни и священното сѣдовище е найнадлежното въ таквы-зи работы, желаѣх да дѣйствувате тѣй щото да въстѣржествува светата наша религія за поголъ-ма слава на Бога. Само туй ми писмо трѣба да са земе въ вниманіе отъ священното сѣдовище и отъ Ваше Преосвященство, комуто Богъ да дарува животъ многолѣтенъ и благополученъ ».

« *Во палатѣтъ на Мадридъ, Май 1534.*

« Донъ Естеванъ де-Варгасъ нетрѣба да са гони. »

Арбуезъ сгнѣхъ и двѣтъ писма заедно, като сравни подписытъ нмъ и ты скры въ пазвата си.

— Ще размислимъ за туй, рече той; сега отче мой и ты донъ Естеване можете да си отидите. Засѣданіега са свѣрши, приложи той и станѣ.

Злочестыйтъ Еммануилъ Аргозо отправи отчаянъ погледъ къмъ защитницытъ си като послѣдне сбогомъ.

Жуанъ д'Авила потегли Естевана за да си отидѣтъ. Като излѣзваше и Арбуезъ са спрѣ на минута на прага; той прострѣ рѣка къмъ апостола и измѣрмора съ заканяне « оставамы сега ный двама безумный калугере! ».

XXXVI.

Съзаклятіе.

Бѣше вечеръ; нѣкои челоуѣцы отивахъ отъ *Муелла* въ *Аламеда*. Южната нощъ бърже замѣняваше деня; двама